

H. Potamus

Staal

Potamus wil het niet hebben over hoogovenstaal, maar over een monsterlijk staaltje recht praten wat krom is zodat het koude zweet je uitbreekt. Dat zweet (nu warm) zie je ook in de breedbandwalserij van Tata, en dat is eerlijk zweet. Helaas gaat het nu dus over ander staal – over Boele Staal die als voorzitter van de NVB, de Nederlandse Vereniging van Banken, graag over iedereen heen walst, die naar de heilige bankiersbonussen durft te wijzen.

En dat terwijl hij vroeger toch zo'n veelbelovende toekomst voor zich had. Politiman, meester in de rechten, prominent lid van D66, politiechef in Almere, Commissaris van de Koningin in Utrecht, voorzitter van de raad van toezicht van de ANWB, werkgeversvertegenwoordiger in de SER en lid van de Eerste Kamer. Dat staat allemaal op zijn cv en hij was ook nog directeur van uitzendbureau ASB en beveiligingsbedrijf Randon.

Zijn uitspraak als politiechef dat leden van de Centruumpartij ontslagen moesten worden en zijn anti-PVV opstelling vergrootten zijn bekendheid. Zijn poging om partijgenoot Jakob Kohnstamm tot burgemeester van Utrecht te laten benoemen in plaats van de door de gemeenteraad voorgedragen Annie Brouwer-Korff wekte twijfels over zijn democratische instelling.

Kortom Boele Staal wordt wel omschreven als 'een vat vol tegenstrijdigheden' ofwel 'vles noch vis' ook wel als 'draaikont'. Dat is onrechtvaardig. Staal is altijd standvastig in de verdediging van de werkgeversbelangen. Dat blijkt ook wel uit zijn voorzitterschap van de NVB, dat word je slechts als je bewezen hebt een recht(s)geaarde vertegenwoordiger van het financieel establishment te zijn.

Ook is Staal een moedig man. Nadat de gezamenlijke bankiers afgingen voor de Tweede Kamer bij het verdedigen van het bonus-beleid van de banken, poseer-

de hij met de altijd lachende Gerrit Zalm (met ¾ miljoen euro salaris per jaar zou Potamus zelfs de hele dag schaterlachen) voor de fotografen. Hij schreef op 5 april 2011 een 'arrogante' brief aan de fractievoorzitters van de Tweede Kamer, waarin hij het bonus-beleid van de banken en de Bankencode verdedigde. Nederland loopt daarmee volgens Boele voorop in de hele financiële wereld en daar is Staal echt trots op.

In die zelf opgelegde gedragscode staat dat bankbestuurders een bonus mogen ontvangen, die niet meer bedraagt dan hun vaste salaris. Ja daar kun je trots op zijn, vooral als je bij het naderen van die grens de vaste salarissen met een fors percentage verhoogt. En met fors moeten we niet denken aan de plus 2,5 procent voor schoonmakers of de min 5 procent voor de postbodes die als uiterst fors gelden, maar in termen van 20-25 procent of meer.

Op 6 april 2011 verdedigde Boele op Radio 1 vol vuur zijn bankencode en sprak verontwaardigd zijn afschuw uit over het plan om bonussen voor 100 procent te gaan belasten. Nu is dat wel een goed idee, maar ook onzinnig omdat het met terugwerkende kracht zou moeten worden ingevoerd. Daarmee wordt de overheid dus een onbetrouwbare partij en dat is – denk ik – een uitstekend argument. Veel lagere overheden trekken zich van dat argument overigens weinig aan, maar dit terzijde.

Maar waarom die drukte? Omdat – een fraai staal van krom redeneren – de financiële sector indirect 20 procent (zegt Boele Staal zelf) van de Nederlandse economie behelst. Ach zo heb ik eens gehoord dat het kappersbedrijf indirect meer dan twee derde van de economie beïnvloedt, want van alle – niet kale – werkende Nederlanders laat meer dan 67 procent zijn haar professioneel bijpunten.

U bent dus gewaarschuwd: zonder (bankiers)bonussen gaat ons land naar de knoppen. <<